

ת"פ (תל אביב) 22-07-64272 - מדינת ישראל נ' מרדי דוד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 22-07-64272 מדינת ישראל נ' דוד

לפני כבוד השופטת כריסטינה חילו-אסעד

מדינת ישראל
באמצעות עו"ד
יחידת התייעות מחוז תל-אביב

המאשימה:

נגד

מרדי דוד
באמצעות עו"ד אbigail Arad Aviuzer

הנאשם:

החלטה

לפני בקשה המאשימה לתקן כתוב האישום.

ענינו של התקון המבוקש הוא הוספת סעיף עבירה לכתב האישום, כך שהמסכת העובדתית שבכתב האישום תיחס לנאשם לאחר התקון שתי עבירות שונות מבין החלופות שבסעיף 216(א) לחוק העונשין.

עמוד 1

כתב האישום מיחס לנאשם עבירה של **התנהגות פרועה במקום ציבורי**, לפי סעיף 216(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977. על פי עובדות כתב האישום, הנאשם הגיע עם רכבו לסתפארי ברמת גן, יצא מן הרכב באזור "השטח האפריקאי" אשר חל בו איסור על פי שילוט המקום האוסר על יציאה מהרכב, והחל להתגרות בבעלי החיים המצויים בשטח זה תוך שהוא מתקרב אליהם וצועק לעברם. בכך סיין את עצמו ואת בעלי החיים.

הנאשם כפר בכתב האישום והתיק נקבע לשמיית ראיות. בפתח ישיבת הוהוקות ביקשה המאשימה לתקן את כתב האישום על ידי **הוספת סעיף 216(א)(4)** להוראות החיקוק בהן מואשם הנאשם. ההגנה התנגדה לבקשה ולבקשתה, ניתנה שהות להшиб בכתב ולמצער לבחון היערכותה לחקרות העדים. ישיבת הוהוקות נדחתה והצדדים הגיעו טיעוניהם בכתב.

סעיף 216(א)(1) עניינוiami ש"מ**תנהג באופן פרוע או מגונה במקום ציבורי**" וסעיף 216(א)(4) עוסק במאי ש"מ**תנהג במקום ציבורי באופן עלול להביא להפרת השלום**".

לטענת ב"כ המאשימה, חלק מהכנת התקיק לשמיית ראיות הבדיקה ב"כ המאשימה כי נכון וראוי ליחס גם את העבירה לפי סעיף 216(א)(4). מדובר לטעמה שני סעיפים חיקוק שונים המgelמים ערכים חברתיים שונים ועובדות כתב האישום נכונות ורלוונטיות לשני הסעיפים. הודגש כי התקoon אינו כולל הוספת חומר חוקרי או עדים ומשטרם החלטה ראיות להישמע, לא נפגעה זכותו של הנאשם להtagnon.

ב"כ הנאשם מתנגדת לבקשה. לטענת הגנה סעיף 216(א) לחוק העונשין מחולק למספר סעיפים משנה ומהויה למעשה סעיף סל, המפריד בין סוגי התנהוגות שונים ועל התביעה להחליט מהי הסיבה המדוייקת שבשלה התנהוגות מסוימת מוגדרת כעבירהנית ומצדיקה העמדה לדין. הסעיף אותו מבקשת התביעה להוסיף לכתב האישום איינו משמעותי לעניין העונש והוא עומד בתנאי הנחיתת פרקליט המדינה 3.3 העוסקת בניסוח כתבי אישום ומאפשרת הוספת סעיפי אישום הנוגעים למעשה אחד רק כאשר הם ממשמעותיים ואין שוליים. לשיטת הגנה, אין זה ראוי שהتبיעה תעמיד בפני בית המשפט חולפות שבתייה זו התקיימו שתי ישיבות גישור והוגשה מטעם הגנה בקשה מפורטת בכתב בה הועלו הטענות המשפטיות. משך מדובר בחשש ל"מקצה שיפורים" מטעם התביעה לאחר שנחשפהuko הגנה בהרחבה.

הערה מקדמית - היה נכון כי התביעה תגיש בקשה מבעוד מועד על מנת שהבקשה תוכרע טרם שמיית ראיות, ולכל הפחות תביא את עיקרי הבקשה בפני הסניגורית עובר לדין, על מנת שגם לא תופגע בפתח ישיבת הוהוקות. מבלי להקל בראש, מדובר בעבירה מסווג חטא וכפי שנמסר חומר החוקרים בתקיק מועט ומהложенhet המרכזית בתקיק, כך נראה, היא מחולקת משפטית. עיתוי הגשת הבקשה הוביל לדוחית ישיבת הוהוקות אף שעדי התביעה התייצב, על מנת לאפשר להגנה לבחון את עמדתה ולמצער להתאים את קו ההגנה ככל שהתקoon יאשר. ניתן היה בנקל למנוע את בזבוז הזמן השיפוטי שהוקצה לשמיית התקיק באותו מועד.

לאחר עיון בבקשתו ובתגובה - מצאתי לדחות את הבקשה ולא להתריר את התקון המבוקש.

אכן, הבקשה לתקן כתוב האישום הוגשה לפני שמייעת הריאות בתיק וaina כוללת הוספת חומר חקירה או עדים. עם זאת, בחינת הבקשה מבונן המהותי מצדיקה באיזו הכלל דחיתה.

1. סעיף 92(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 מאפשר לבית המשפט, בכל עת שלאחר תחילת המשפט, לבקש בעל דין, לתקן את כתוב האישום, להוסיף עליו או לגרוע ממנו, ובלבך שניתנה לנאים הזדמנויות סבירה להתגונן.

2. בשקללת בקשה לתקן כתוב אישום המוגשת מטעם המאשימה, יש לבחון האם התקון המבוקש פוגע בהגנתו של הנאשם ובזכותו להיליך הוגן וכי ככל שניתנת לנאים זכות סבירה להתגונן יטה בית המשפט להיעתר לבקשתה לתקן כתוב האישום. יש לשקל את טיב התקון, את השלב הדינוני בו נמצא ההליך בעת הגשת הבקשה לתקן ולערוך את האיזון הנדרש בין התנהלות המאשימה לבין זכויות הנאשם (ר' [רע"פ 2581/14 יקוטיאלי נ' מדינת ישראל](#), פורסם בנבו, 12.2.15 - להלן: [ענין יקוטיאלי](#); [ע"פ 09/2019/09 חליוה נ' מדינת ישראל](#), פורסם בנבו, 20.08.2013; [ע"פ 63/79 עוזר נ' מדינת ישראל](#), פ"ד לג(3) 606 (1979); [ת"פ 15-05-28759](#) (מח' י-מ) [ת"פ 28759-05-15 מדינת ישראל נ' מלכה](#), פורסם בנבו, 20.11.16). הפסיקה התוותה את העיקרון שבמניעת עיונות דין אשר עלול להיגרם לאינטראס הציבור גם כתוצאה מזיכוי אדם עקב שגיאת התביעה ועל כן נקבע כי ניתן להביא ראיות חדשות גם בשלב דין מאוחר, לאחר הגשת סיכומים ואף בשלב הערעור ([ע"פ 951/80 קניר נ' מדינת ישראל](#), פורסם בנבו, 10.6.81);

3. כתוב האישום קובע את עמדתה הרשמית של המדינה, גודר את המוגרת העובדתית לה היא טוענת ואת תרגומן המשפטי של העובדות לעבריות שהיא מייחסת לנאים. כתוב האישום נדרש לספק בהירות וודאות לנאים באשר להיקף ומהות האישומים מפניהם הוא מתבקש להתגונן. אין מדובר בעניין טכני גרידא אלא בעיקר שמהדחה את חשיבותה של הזכות להיליך הוגן. בבאו של הנאשם לתוכנן קוו הגנתו ולהוציאו לפועל, הוא נותן דעתו לאותה מסגרת שהتبיעה עצמה הציבה בפנוי, مستמך עליה ומכלכל צעדי המשפט לאורה. החובה להקפיד על ניסוח מדויק והולם של כתוב האישום, אפוא, היא חובה שלא ניתן להפריז בחשיבותה (ר' [ענין יקוטיאלי](#), פסקה 26 לפסק דין של כבוד השופט דנציגר). חזקה על המאשימה, אפוא, עת ניסחה את כתוב האישום כי שקרה וסבירה כי המארג הראייתי שבידה מספק לשם הוכחת סעיף העבירה המיחס וכי בחרה את סעיף האישום המשקף, לטעמה, את העבריות הניבוטות מן המעשים בצורה המיטבית.

4. הנחיתת פרקליט המדינה מספר 1.3 "הכנה וניסוח כתוב אישום" (להלן: **הנחיתת פרקליט המדינה**) מתחווה את מדיניות התביעה בעניין אופן ניסוח והכנות כתבי אישום. לצד ההדגשה העקרונית בדבר חשיבות הקפדה על ניסוח כתוב האישום באופן הולם ומדויק, בהנחה ניתנה התייחסות פרטנית, בין היתר, גם לשאלת בחירת סוג העבירה ובכלל זה השאלה אם מדובר במעשה עבירה אחד או מספר מעשי עבירה ואם לייחס לנאים עבירה אחת או מספר עבירות (סעיפים 26-32 להנחה).

5. אין חולק כי העובדות המתוארות בכתב האישום מייחסות "מעשה אחד". המסתכת העובדתית

פשוטה ומוקדמת, ונוגעת להתנהלות הנאשם בספרי באותו היום באזור "השטח האפריקאי". לא ניתן לראות את סעיף 2 לכטב האישום, המפרט את ליבת העובדות, כמתאר מעשי עבירה נפרדים וגם התביעה אינה טעונה לכך (והשווה: [ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל](#) (29.10.2014)).

6. משאי מדבר במספר מעשים או מעשי עבירה נפרדים, יש לבחון האם קיימת הצדקה לייחס שתי חלופות של אותו תח סעיף עבירה, בגין אותה מסכת עובדתית. סעיף 28 להנחתת פרקליט המדינה מתייחס לאפשרות זו, כדלהלן:

"ככל, בעת ניסוח כתב אישום יש להימנע מליחס כמה סעיפי חיקוק בגין מעשה אחד. יחד עם זאת, אם סעיף האישום ה"עיקרי" אינו כולל ערכים מוגנים נוספים הבאים לידי ביטוי בסעיפים חיקוק נוספים, ראוי לייחס גם אותם לנאים בלבד שמדובר לדעת התבוע בעבירות **משמעותות נוספת** ולא בעבירות נוספת שהן **שוליות לעבירה העיקרית**. כך למשל, לעבירת רצח נכון להוסיפה אישומים בעבירות של נשיאת נשך שלא כדין, לפי סעיף 144 לחוק העונשין אף אין מקום להוסיף עבירה של שימוש בנשך שלא כדין. בדומה, כאשר "נהיגה רשלנית" או ב"חוסר זהירות", הביאה לתוצאה קטלנית ובשלה הוועמד הנאשם לדין בעבירת גרים מות בresholdנות, לא תיכל בנפרד עבירה של "נהיגה רשלנית" או "נהיגה בחוסר זהירות" (ההדגשה הוספה).

בהמשך קובע סעיף 30 להנחתת פרקליט המדינה:

"בבחירה סעיפי החיקוק יש לייחס לנאים את העבירה המגלמת **באופן הטוב ביותר** את הערך המוגן שנפגע מהמעשה המתואר בכתב האישום. בהקשר זה ניתן לשקל גם את חומרת המעשים או את חומרת התוצאה שנגרמה" (ההדגשה הוספה).

משיך סעיף 32 להנחתת וקובע:

"במקרים שבהם המעשה מגבש עבירה כללית וגם עבירה ספציפית (למשל עבירות מרמה לפי חוק העונשין, וubarיות מס הכלולות יסוד של מרמה), רשאית המאשימה לבחור אם להעמידו לדין לפי הדין הכללי או לפי הדין הספציפי. **ההחלטה אינה פוסלת העמדה לדין בין שני הסעיפים אחד, אך ככל שיש להימנע מכך.** לפיכך, במקרים מסוימים שכאליה, יש להעמיד לדין לפי החיקוק הספציפי בלבד, אלא אם יש עילה טובה שלא לעשות כן." (ההדגשה הוספה).

7. בת"פ (מח' ת"א-יפו) 16-12-13776 **מדינת ישראל נ' וסרמן** (18.02.2021) התייחס בית המשפט המחויז לאפשרות להרשיע נאים בשתי עבירות שונות שניבטו מעשיין וקבע את הדברים הבאים:

"אשר לעבירה של הפרת אמוןיהם, שבה צצורך הורשע הנאשם הנאשם כמצוין לעיל, ושגם בסיווע לה (סיווע להפרת אמוןיהם) עותרת המאשימה להרשיע את הנאשם, נוסף על הרשותה בסיווע לקיוחת שוחד - אומנם ברוי כי מעשה לקיוחת שוחד ואף

סיווע ללקיחת שוחד, מהוות מיניה וביה גם מעשה הפרת אמונים. אולם, אין זה ראיוCMDINOT MASHPETIT CI TAHIA HERSHAH CPOLAH BEGAN OTON WORKOT HAN

בעבירה של סיווע ללקיחת שוחד והן בעבירה של סיווע להפרת אמונים, יסודותיה נבלעים אלה באלה. אכן, על פי הדיון, בית המשפט מוסמך להרשיע נאשם "בשל כל אחת מן העבירות שאשפטו בהן נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו" והאיסור בחוק הוא רק על ענישה כפולה בגין מעשה אחד, כפי שנקבע בסעיף 186 לחס"פ; אף, כאמור, בית המשפט העליון מתח לא אחת ביקורת על הרשעה בריבוי עבירות הנובעות מעשה אחד [ראו למשל והשו: ע"פ 406/72 **שניר נ' מדינת ישראל**, פ"ד כח(1) 234, 237 (1973); ע"פ 51/76 **ראובן נ' מדינת ישראל**, פ"ד ל(3) 14, 17 (1976); בש"פ 5284/91 **לייאן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מו(1) 156, 160 (1991); **קדמי, על סדר הדין בפליליים**, עמ' 924], וזאת לרבות ובפרט כשמדבר בהרשותה הן בשוחד והן בהפרת אמונים בגין אותו מעשה (ראו למשל: ע"פ 511/73 **יחסקאל נ' מדינת ישראל**, פ"ד כת(1) 32, 34 (1974); והשו: ת"פ (מח' ת"א 40039/01 **מדינת ישראל נ' דנון**, בעמ' 21 (2007)] (ההדגשות במקור).

והדברים יפים גם לעניינו, בבחינת קל וחומר.

8. לא מצאת בנסיבות המאשימה הסבר משכנע לפיו מוצדק לייחס לנאים שני עבירות לפי החלטות השונות שבסעיף 216(א) שעוניינו "התנהגות פסולה במקום ציבורי" או הבירה מדוע העבירה לפי סעיף 216(א)(4) היא משמעותית, כדרישת הנחיתת פרקליט המדינה, באופן המצדיק "יחסה לנאים באופן נפרד ובנוסף לעבירה הקימית בכתב האישום.

9. עוניינו של סעיף 216 לחוק ב"התנהגות פסולה במקום ציבורי" כאשר הסעיף קובע שתי חלופות. בחלופה שלפי סעיף 216(א) מפורטות חמישה התנהוגיות שונות, כדלהלן:

"(א) העווה אחת מלאה, דינו - מאסר ששה חדשים:

(1) מתנהג באופן פרוע או מגונה במקום ציבורי;

(2) גורם לקטין שלא מלאו לו שש-עשרה שנים לפחות יד או לקבץ נדבות במקום ציבורי, או משדל או מניע לכך קטין כאמור;

(3) מתחלה כפושט יד או ממוקבץ נדבות, או משתמש להשיג תרומות מכל מין שהוא, והכל באמצעות כזב או מרמה;

(4) מתנהג במקום ציבורי באופן העולל להביא להפרת השלום;

(5) משוטט בחצרים או בקרבתם או בדרך או בכביש או בסביבתם, או במקום ציבורי, והכל בזמן ובנסיבות שיש בהם כדי להסיק שהוא נמצא שם למטרת אסורה או פסולה".

10. שתי העבירות שמקנית התביעה לייחס לנאים בו-זמנית קובעות איסור כללי ועומום שאין נשען על התנהוגות ספציפית, וניתן לצקת לתוכן תוכן בהתאם לנسبות. מדובר ב"מושגי שסתום" שנקבע כי אין מקום ליתן להם הגדרה מדויקת אלא ניתן למלאם בתוכן על פי נסיבות המקרה

ומשך יש לעשות כן בזירות (י. קדמי, **על הדיון בפליליים**, חלק רביעי 2236; ע"פ (מח' ח' 2013/28 אלמחאמיד נ' מדינת ישראל (17.02.2003).

11. כענין של מדיניות משפטית, בפרט כאשר מדובר בעבירות שאין כוללות תיאור עובדתי ברור ומובהק, אין זה ראוי ליחס לנאים שתי חלופות של אותו סעיף בין אותה מסכת עובדתית פשוטה באופן המעיד את הנאשם בפניו סיכון מפני הרשעה כפולה או באופן שמצויב בפני בית המשפט "חלופות" להרשעה.

12. במובן זה, בקשה המאשימה אינה עולה בקנה אחד עם העקרונות שהותוו בענין זה בפסקת בת' המשפט וכן בהנחיית פרקליט המדינה והגשה מקימה חשש שהוא נועד להבטיח הרשעה וודאית באחת מבין שתי החלופות, זאת בשים לב גם להלכים המקדמים שהתקיימו בתיק טרם קביעת התיק לשמייעת הראיות.

לאור המפורט לעיל, הבקשה אפוא נדחת.

ישיבת ההוכחות תתקיים ביום 19.09.2024 כפי שנקבע.

התביעה תודיעו התייצבות העדים מטעמה.

המציאות תעביר החלטה לצדדים.

ניתנה היום, ח' אב תשפ"ד, 12 אוגוסט 2024
בהדר הצדדים.